

**SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA**

**KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI**

GSK-KPA-A-41/13

**Priština,
25. jun 2013. godine**

U postupku

V. M.

Srbija

Podnosilac zahteva/Žalilac

protiv

B. M.

Prizren

Tužena strana/Tuženik

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova, u sastavu Anne Kerber, predsedavajući sudija, Elka Filcheva-Ermenkova i Sylejman Nuredini, sudije, u žalbi na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/C/153/2012 (spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA28536) od dana 19. aprila 2012. godine, nakon zasedanja održanog dana 25. juna 2013. godine, donosi sledeće

PRESUDA

- 1- Odbija se žalba V. M. na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/C/153/2012 od dana 19. aprila 2012. godine, u delu koji se odnosi na imovinski zahtev upisan u KAI pod brojem KPA28536. Odbacuje se kao nedozvoljena žalbu u delu u kome žalilac potražuje odštetu.
- 2- Preinačuje se odluka Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/C/153/2012 od dana 19. aprila 2012. godine, u delu koji se odnosi na imovinski zahtev upisan u KAI pod brojem KPA28536, te se odbija imovinski zahtev kao neosnovan.
- 3- Žalilac će snositi troškove postupka određene u iznosu od € 45 (četrdeset i pet) u vremenskom roku od 90. (devedeset) dana od dana uručenja presude pod pretnjom prisilnog izvršenja.

Proceduralni i činjenični istorijat:

Dana 05. marta 2007. godine, B. M. je podnela imovinski zahtev u Kosovskoj agenciji za imovinu (KAI), kojim je potraživala ponovni posed. Ona je tvrdila da je njen sin, V.M., bio vlasnik prodavnice u površini od 6 m² koja se nalazila u Prizrenu, na parceli br. 1075. Kako bi podržala svoje navode, ona je dostavila odluku Odeljenja za urbanizam, komunalije, stambene usluge i izgradnju grada Prizrena – br. 04/4-351-33 od 04. aprila 1996. godine – kojom je V. M. dozvoljeno da postavi privremeni kiosk “*do dodeljivanja parcele za druge svrhe*”. Zahtev je upisan u KAI pod brojem KPA28536.

Dana 21. juna 2007. godine, službenici KAI su otišli na mestu na kome se nalazio kiosk. Oni su našli da B.M. koristi kiosk, koja je izjavila da je parcela na kojoj je postavljen kiosk pripadala njenoj porodici te i da je država uzela istu. Prema tome, ona je bila zainteresovana da koristi imovinu i potpisala obrazac o učešću.

Dana 14. juna 2010. godine, ponovljeno je obaveštenje o zahtevu. Službenici KAI su ovoga puta našli da kiosk ne postoji više i da je parcela konvertirana u parking.

Komisija za imovinske zahteve Kosova (KIZK) je odlukom KPCC/D/C/153/2012 od 19. aprila 2012. godine, odbacila zahtev zbog nedostatka nadležnosti. KIZK je izjavila da na osnovu člana 9. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Zakon br. 03/L-154) kiosk se treba smatrati kao pokretna imovina. U smislu člana 3.1 UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakon br. 03/L-079, KIZK je jedino nadležna da odlučuje nad nepokretnom imovinom.

Dana 23. novembra 2012. godine, odluka je uručena B. M. Dana 21. decembra V. M. (u daljem tekstu: žalilac) je uložio žalbu Vrhovnom sudu. On je objasnio da je kiosk bio nepokretan objekat, trajno je bio povezan sa zemljištem sa čvrstim temeljom, kanalizacijom koja je bila povezana sa gradskom kanalizacijom i sa instaliranom vodom, bio je izgrađen od masivnih drvenih greda i krov je bio napravljen od crepa. Žalilac je izjavio da pošto ovaj kiosk predstavlja kapital koji je investirala M. porodica, imovina treba biti pitanje naknade štete.

Žalilac je zatražio od Suda da poništi odluku KIZK u delu koji se odnosi na predmet u pitanju i vrati predmet KIZK, ili preinači odluku i ustanovi pravo žalioca na ponovni posed ili naknadi štetu.

Žalba je uručena Besi Milaimi dana 28. marta 2013. godine. Ona nije odgovorila.

Pravno obrazloženje:

Sud želi naglasiti da V. M. nije samo žalilac već i podnosilac zahteva. Imovinski zahtev je podnela njegova majka u njegovo ime; žalbom je implicitno potvrdio sve njene pravne radnje pred KIZK.

Žalba je prihvatljiva, ipak ista je neuspešna.

1. Sud se, međutim, slaže sa žaliocem da predmet spada u okviru nadležnosti KIZK i Žalbenog veća KAI Vrhovnog suda. Kiosk koji je pitanje imovinskog zahteva se ne može smatrati kao pokretna imovina. Nepokretna imovina uključuje „zgrade koje su čvrsto povezane sa zemljištem” (član 10.1 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima). Pošto je kiosk bio čvrsto izgrađen te je takođe imao čvrst temelj i bio povezan sa gradskom kanalizacijom, Sud nalazi da je kiosk bio čvrsto povezan sa zemljištem, te prema tome isti se treba smatrati kao nepokretna imovina. To

što je žalilac jedino imao dozvolu za privremeno korišćenje ne menja ovo ocenjivanje. Kada je žalilac izgradio kiosk isti je planirao da ga koristi što duže i izabrao je dugotrajni objekat.

2. Međutim, žalba je neuspešna.

- a. U delu gde žalilac tvrdi da je imao privremeno pravo korišćenja nad delom parcele na kojoj se nalazila imovina, ovo pravo privremenog korišćenja je prestalo kada se srušio kiosk i parcela preobrazila u parking. Ovim radnjama – ili dozvolom ovih radnji- Opština je implicitno povukla dozvolu za privremeno korišćenje. Pošto ugovor predviđa povlačenje, Sud ne nalazi grešku u tome. Prema tome, pravo žalioca da koristi parcelu više ne postoji.
- b. U delu gde žalilac tvrdi svojину nad kioskom, što znači na samom objektu, i potražuje ponovni posed ili naknadu odštete, Sud nalazi sledeće:
 - i. Ponovni posed je faktički nemoguć, jer kiosk više ne postoji. Prema tome, Sud ne može dati ponovni posed.
 - ii. Sve dok žalilac njegovom žalbom po prvi put potražuje naknadu odštete, žalba je nedozvoljena pošto KIZK i Žalbena veće KAI nisu nadležni za odlučivanje povodom zahteva za odštetu (član 3.1 UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079). Zahtevi za odštetu se trebaju podneti pred redovnim građanskim sudom.

Ova odluka ne prejudicira pravo podnosioca zahteva da potražuje svoje pravo pred nadležnim sudom.

Troškovi postupka:

Na osnovu dodatka III, člana 8.4 Administrativnog naređenja (AN) 2007/5 zamenjenog Zakonom br. 03/L-079, stranke su oslobođene plaćanja troškova u postupku pred Izvršnim sekretarijatom i Komisijom. Međutim, isti izuzeci nisu predviđeni u postupcima pred Vrhovnim sudom. Prema tome, standardna tarifa sudske takse je predviđena Zakonom o sudskim taksama (službeni list SAPK-

3. oktobar 1987. godine) i AN 2008/02 Sudskog saveta Kosovo o Ujedinjenju sudskih taksi koji su u primeni u postupcima pred Žalbenim većem.

Prema tome, sledeće sudske takse se odnose na ovoj žalbeni postupak:

- Sudska tarifa za ulaganje žalbe (član 10.11 AN 2008/2): € 30
- Sudska tarifa za donošenje presude (10.21 i 10.1 AN 2008/2), uzimajući u obzir da se zahtev na koji Sud odlučuje može razumno oceniti u iznosu od € 500: € 15 .

Žalilac će snositi troškove postupka pošto je isti izgubio slučaj. U smislu člana 46. Zakona o sudskim taksama, završni rok za uplatu kazne za lice koje živi van Kosova ne može biti manji od 30. dana a ni veći od 90. dana. Sud je odlučio da završni rok u ovom predmetu bude 90. (devedeset) dana. Član 47. stav 3. predviđa da u slučaju da stranka ne plati sudsku taksu u određenom vremenskom roku, ista će trebati da plati novčanu kaznu u iznosu od 50% od iznosa kazne. U slučaju da stranka ne isplati sudsku taksu u određenom vremenskom roku, sprovedeće se prisilno izvršenje.

Pravni savet:

U smislu člana 13.6 UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom 03/L-079, ova presuda je konačna i primenljiva i ne može biti osporena korišćenjem redovnih ili vanrednih pravnih lekova.

Anne Kerber, EULEX predsedavajući sudija

Sylejman Nuredini, sudija

Elka Filcheva-Ermenkova, EULEX sudija

Urs Nufer, EULEX zapisničar